

Arrest

**nr. 103 923 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 januari 2013.

Gelet op het arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013 waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 19 april 2013 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Op 18 maart 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 17 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, op 16 maart 2013 door de verzoekende partij ingediend, bij arrest nr. X verworpen.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

1.4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij al op 17 januari 2013 werd vastgehouden zodat de verzoekende partij diende te weten dat een repatriëring nakend was. *In casu* wist de verzoekende partij dat zij diligent moest optreden wat blijkt uit het gegeven dat zij op 22 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad instelde. Zoals aangegeven in het arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013 beschikte de verzoekende partij geenszins nog over de mogelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen de beslissing van 17 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering daar deze beslissing reeds het voorwerp had uitgemaakt van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die behandeld en verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 95 694 van 23 januari 2013 (artikel 39/82, §1, vierde lid vreemdelingenwet). Door op 16 maart 2013 de Raad opnieuw te vatten door middel van het indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring betreffende de voornoemde beslissing van 17 januari 2013, zonder rekening te houden met de motivering van het vorige arrest, geeft de verzoekende partij blijk van manifest niet-diligent gedrag.

Bovendien getuigt het indienen van deze vordering van een misbruik van procedure en kan hiervoor verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet onder punt 2., derde en vierde alinea, van het voormeld arrest nr. 99 137.

1.6. Waar de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat hij na de eerste behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad op 22 januari 2013 wandelen werd gestuurd omdat de ‘uiterst dringende noodzakelijkheid’ niet werd aangetoond en aldus zijn zaak nog niet verder behandeld werd toen de problemen ‘acuut’ werden doordat de repatriëring gepland stond op 16 maart 2013 en hij aldus een ‘heractivering’ van de zaak beoogde om de zaak ten gronde behandeld te zien, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag. Immers blijkt uit punt 4.2. van het arrest nr. 95 694 van 23 januari 2013 van de Raad dat de vordering van de verzoekende partij aan de eerste cumulatieve voorwaarde opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, namelijk het vertonen van een uiterst dringend

karakter, voldeed en dat de vordering werd verworpen omdat het enig middel *prima facie* ongegrond werd bevonden.

Waar de raadsman van de verzoekende partij stelt dat hij op 19 maart 2013 een schrijven van de Raad ontving met de mededeling dat hij over 8 dagen beschikte om een voortzetting van de procedure aan te vragen, dat dit pas een procedure ten gronde zal zijn, dat daar zijn vordering werd afgewezen wegens niet uiterst dringend noodzakelijk nog over de grond dient geoordeeld te worden, wijst de Raad er opnieuw op dat deze argumentatie feitelijke grondslag mist nu blijkt uit punt 4.2. van het arrest nr. 95 694 van 23 januari 2013 van de Raad dat de vordering van de verzoekende partij aan de eerste cumulatieve voorwaarde opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, namelijk het vertonen van een uiterst dringend karakter, voldeed en dat de vordering werd verworpen omdat het enig middel *prima facie* ongegrond werd bevonden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een schrijven van de Raad met de mededeling dat zij over 8 dagen beschikte om een voortzetting van de procedure aan te vragen, ontving ten gevolge van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beroep tot nietigverklaring ingesteld op 16 maart 2013 en niet ten gevolge van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen dezelfde beslissing op 22 januari 2013, zodat de raadsman van de verzoekende partij, ter vergoelijking van het vragen op 16 maart 2013 van een tweede behandeling van haar vordering, niet dienstig kan verwijzen naar de 'vraag tot voortzetting' die door de Raad verstuurd werd na het arrest inzake van 18 maart 2013. Volledigheidshalve wenst de Raad erop te wijzen dat de Raad bij schrijven van 24 januari 2013, waarbij het arrest nr. 95 694 van 23 januari 2013 aan de verzoekende partij werd betekend, aan de verzoekende partij meedeelt dat zij, indien zij wenst dat de procedure wordt voortgezet, zij binnen een termijn van 8 dagen een verzoek tot voortzetting dient in te dienen, wat zij ook deed per aangetekend schrijven van 28 januari 2013.

1.7. Waar de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de uitspraken en gedragingen van de Raadkamer en de Dienst Vreemdelingenzaken, weerlegt hij in ieder geval niet dat, door de Raad andermaal te vatten, een dergelijke attitude een manifeste uiting van misbruik van de procedure is.

1.8. Een dergelijke handelwijze, zoals omschreven in punt 2. van het arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013, verstoot ernstig en nodeloos de organisatie van de Raad, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zoals blijkt uit het voorgaande en uit het arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013 zijn de gemaakte fouten derwijze frappant dat niets anders dan het beogen van het voorkomen van de repatriëring kan worden afgeleid, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid reeds was afgewezen door de Raad. Dergelijke houding is dilatoir. Er is sprake van ernstig misbruik van procedure.

In zoverre de raadsman van verzoekende partij aldus een argumentatie voert betreffende het feit dat hem verweten wordt dat hij geen uitspraak ten gronde wil terwijl dit net het tegenovergestelde is van wat hij vraagt, wijst de Raad erop dat in arrest nr. 99 137 van 18 maart 2013 gesteld werd dat een kennelijk onrechtmatig beroep het beroep is dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Uit voorgaande blijkt dat *in casu* geoordeeld wordt dat de houding van de verzoekende partij dilatoir is, doch niet dat het beroep kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde te verkrijgen, zodat voornoemde argumentatie niet dienstig is.

1.9. Betreffende de opmerking ter terechtzitting van de raadsman van de verzoekende partij dat hij 'reeds tweemaal tegen de lamp was gelopen' bij de asielinstanties en hij 'van niets meer' opkijkt, en hij hoewel er reeds op 14 maart 2013 een asielaanvraag werd ingediend door de verzoekende partij, waardoor de tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing van 17 januari 2013 geschorst werd, een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) indiende tegen de voornoemde beslissing daar hij vernomen had dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag had ingediend in Duitsland en de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk kon beslissen dat haar aanvraag onontvankelijk zou zijn, berust zijn argumentatie op een hypothese. Bovendien dient erop gewezen dat voor de verzoekende partij, indien haar asielaanvraag 'onontvankelijk' zou worden bevonden, de mogelijkheid openstond om tegen deze beslissing beroep, eventueel in het kader van de uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen.

1.10. Waar de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting nog aanhaalt dat hij geen uitspraak heeft bekomen over de grond van de zaak, zijnde het feit dat de verzoekende partij een samenlevingscontract wenste te ondertekenen en dat zij dit niet kon doordat zij in een gesloten centrum zat, stelt de Raad vast dat dit geen verschoning kan zijn voor het opnieuw vatten van de Raad door middel van het indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring betreffende de beslissing van 17 januari 2013, daar uit het verzoekschrift tot het vorderen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 16 maart 2013, duidelijk blijkt dat de verzoekende partij geen rekening heeft gehouden met de motivering van het eerste arrest waar gesteld wordt in de punten 4.3.8. en 4.3.9. wat volgt:

‘4.3.8. De loutere intentie om te huwen of om samen te wonen vormt geen vrijgeleide voor verzoeker om niet in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten (cfr. RvS 4 februari 2002, nr; 103.082). Verder is er geen verblijfsprocedure hangend in de zin van artikel 40 bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

4.3.9. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoeker indien er geen belemmering meer is voor de huwelijksvoltrekking, vanuit zijn land van oorsprong een visumaanvraag indient met het oog op het afsluiten van een huwelijk. Zij zal dan wel dienen gepaard te gaan met een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, dat verzoeker heden niet aanvecht.’

Door het instellen van een tweede vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft de verzoekende partij het gezag van gewijsde van het arrest nr. 95 694 van 23 januari 2013 miskend.

1.11. In zoverre de raadsman van de verzoekende partij vraagt dat, in analogie met andere procedures waarbij bij een repatriëring een zaak zonder voorwerp wordt bevonden, onderhavige zaak zonder voorwerp wordt verklaard, wijst de Raad er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van de verzoekende partij ter terechtzitting, noch op het Belgisch grondgebied. Een dergelijke boete kan de verzoekende partij worden opgelegd in geval van terugkeer naar België.

1.12. Waar de verzoekende partij, bij monde van haar raadsman, ter terechtzitting nog claimt dat ‘de crisis niet mag teruggebracht worden op vreemdelingen die geen verweer hebben’ en een schending van het gelijkheidsbeginsel inroept met een verwijzing naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen waaruit een schending van het gelijkheidsbeginsel precies zou bestaan. Ook met een loutere verwijzing naar het ‘Europees Hof voor de rechten van de Mens’ maakt de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk. De argumentatie van de verzoekende partij betreffende de crisis betreft kritiek op de beleidsvoering en kan geenszins dienstig worden aangevoerd ter verschoning van het misbruiken van de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.13. De verwerende partij beaamt dat er misbruik van procedure heeft plaatsgehad en stelt dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet geen voorwaarde bevat dat de vreemdeling zich nog in België bevindt, dat indien de vreemdeling terugkeert de geldboete kan gevraagd worden.

1.14. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad, past het *in casu* een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 euro wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER